

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 3. října 2018¹

Věc C-466/16 P

**Rada Evropské unie
proti**

Marquis Energy LLC

„Kasační opravný prostředek – Dumping – Dovozy bioethanolu pocházejícího ze Spojených států amerických – Konečné antidumpingové clo – Prováděcí nařízení (EU) č. 157/2013 – Nařízení (ES) č. 1225/2009 – Aktivní legitimace nevyvážejícího výrobce – Bezprostřední dotčení“

I. Úvod

1. Projednávaným kasačním opravným prostředkem Rada Evropské unie navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 9. června 2016, *Marquis Energy v. Rada* (T-277/13, nezveřejněný, EU:T:2016:343), kterým Tribunál jednak uznal přípustnost žaloby na neplatnost podané společností *Marquis Energy LLC* proti prováděcímu nařízení Rady (EU) č. 157/2013 ze dne 18. února 2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz bioethanolu pocházejícího ze Spojených států amerických² a jednak uvedené nařízení zrušil v rozsahu, v němž se týká společnosti *Marquis Energy*.

2. Jak vyplývá z rozboru první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Rady, mám za to, že Tribunál nesprávně konstatoval, že společnost *Marquis Energy* byla sporným nařízením bezprostředně dotčena. Napadený rozsudek tedy musí být dle mého názoru zrušen a žaloba v prvním stupni zamítnuta.

3. Pokud se Soudní dvůr ztotožní s mým rozbohem, nebude třeba rozhodnout o meritorních důvodech uplatněných Radou, jejichž cílem je – stejně jako v souběžně projednávané věci C-465/16 P (*Rada v. Growth Energy a Renewable Fuels Association*), v níž dnešního dne rovněž přednáším stanovisko – aby bylo určeno, že Tribunál nesprávně vyložil a použil čl. 9 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství³ (dále jen „základní nařízení“), s ohledem na ustanovení Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT)⁴ (dále jen „antidumpingová dohoda WTO“). Postačí tedy odkázat na úvahy věnované uvedeným důvodům, podpůrně, v rámci mého stanoviska předneseného ve věci C-465/16 P (*Rada v. Growth Energy a Renewable Fuels Association*).

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2013, L 49, s. 10, dále jen „sporné nařízení“.

3 – Úř. věst. 2009, L 343, s. 51.

4 – Úř. věst. 1994, L 336, s. 103.

II. Shrnutí skutečností předcházejících sporu a rozsudek Tribunálu

4. Skutečnosti předcházející sporu byly Tribunálem vylíčeny v bodech 1 až 14 napadeného rozsudku. V následujících úvahách budou obsaženy pouze prvky, které jsou nezbytné pro pochopení argumentů uplatněných účastníky řízení v rámci kasačního opravného prostředku.

5. V návaznosti na stížnost zveřejnila Evropská komise dne 25. listopadu 2011 oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu do Evropské unie bioethanolu pocházejícího ze Spojených států amerických⁵, v němž oznámila svůj záměr použít metodu výběru vzorku, aby určila vyvážející výrobce ve Spojených státech amerických, na něž se vztahuje šetření.

6. Dne 16. ledna 2012 oznámila Komise pěti členským společnostem sdružení Growth Energy a Renewable Fuels Association, tedy Marquis Energy, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC, že byly zařazeny do vzorku vyvážejících výrobců⁶.

7. Dne 24. srpna 2012 Komise zaslala společnosti Marquis Energy dokument obsahující prozatímní informace a oznamující pokračování v šetření bez přijetí předběžných opatření a jeho rozšíření na obchodníky/výrobce směsí. Tento dokument uvedl, že v tomto stadiu nelze posoudit, zda se vývoz bioethanolu pocházejícího ze Spojených států uskutečnil za dumpingové ceny, neboť výrobci zařazení do vzorku nerozlišovali mezi prodeji na domácím trhu a prodeji na vývoz a veškeré své prodeje uskutečňovali prostřednictvím obchodníků/výrobců směsí usazených ve Spojených státech, kteří následně míchali bioethanol s benzínem a znovu jej prodávali.

8. Dne 6. prosince 2012 komise zaslala společnosti Marquis Energy dokument obsahující konečné informace, v němž posoudila na základě údajů od nezávislých obchodníků/výrobců směsí existenci dumpingu, který působil újmu výrobnímu odvětví Unie, a v němž zvažovala uložení konečných opatření ve výši 9,6 % na celostátní úrovni po dobu tří let.

9. Na základě základního nařízení přijala Rada dne 18. února 2013 sporné nařízení, které zavádí antidumpingové clo na bioethanol, označovaný jako „ethanol-palivo“, ve výši 9,5 % na celostátní úrovni po dobu pěti let.

10. Tribunál rovněž uvedl, že v bodech 12 až 16 odůvodnění sporného nařízení Rada konstatovala, že šetření ukázalo, že žádný z výrobců zařazených do vzorku nevyvážel bioethanol na unijní trh a že to nebyli američtí výrobci bioethanolu, ale obchodníci/výrobci směsí, kteří dotčený výrobek vyváželi do Unie, takže pro řádné dokončení šetření dumpingu se opírala o údaje od dvou obchodníků/výrobců směsí, kteří souhlasili se spoluprací (bod 16 napadeného rozsudku). Tribunál uvedl, že Rada vysvětlila v bodech 62 až 64 odůvodnění sporného nařízení, že považovala za vhodné stanovit celostátní dumpingové rozpětí, jelikož vzhledem ke struktuře odvětví bioethanolu a způsobu výroby a prodeje dotčeného výrobku na trhu Spojených států a způsobu jeho vývozu do Unie nebylo proveditelné stanovit individuální dumpingová rozpětí pro výrobce ve Spojených státech (bod 17 napadeného rozsudku).

11. Poté Tribunál rozhodl o *přípustnosti* žaloby podané společností Marquis Energy jakožto výrobcem bioethanolu.

5 – Úř. věst. 2011, C 345, s. 7.

6 – Na rozdíl od Marquis Energy, další čtyři výše uvedení výrobci nepodali vlastní žalobu na neplatnost sporného nařízení, nýbrž byli před Tribunálem zastoupeni prostřednictvím průmyslových sdružení Growth Energy a Renewable Fuels Association. Rozsudkem ze dne 9. června 2016, Growth Energy a Renewable Fuels Association v. Rada (T-276/13, EU:T:2016:340), Tribunál žalobě podané těmito dvěma sdruženími vyhověl. Uvedený rozsudek je předmětem kasačního opravného prostředku, kterým se zabývám ve svém stanovisku z tohoto dne ve věci C-465/16 P (Rada v. Growth Energy a Renewable Fuels Association).

12. V bodech 55 až 67 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že společnost Marquis Energy byla sporným nařízením *bezprostředně dotčena* a v bodech 69 až 80 napadeného rozsudku zamítl jednotlivé protiargumenty vznesené Radou a Evropskou komisí.

13. V bodech 81 až 92 napadeného rozsudku Tribunál konstatoval, že společnost Marquis Energy byla sporným nařízením *osobně dotčena* a v bodech 93 až 106 uvedeného rozsudku zamítl protiargumenty vznesené Radou a Komisí, jakož i ostatní námítky těchto orgánů, pokud jde o přípustnost žaloby, zkoumané v bodech 107 až 118 napadeného rozsudku.

14. Pokud jde o věc *samou*, Tribunál na základě úvah v bodech 121 až 168 napadeného rozsudku vyhověl druhé části prvního žalobního důvodu vzneseného společností Marquis Energy, vycházející ze skutečnosti, že sporné nařízení porušilo čl. 9 odst. 5 základního nařízení, a tudíž zrušil sporné nařízení v rozsahu, v němž se týkalo společnosti Marquis Energy, aniž přezkoumal ostatní části tohoto žalobního důvodu a dalších devět žalobních důvodů, které společnost Marquis Energy uplatnila v prvním stupni.

15. Tribunál v podstatě rozhodl, že Rada měla nesprávně za to, že na základě čl. 9 odst. 5 základního nařízení byla oprávněna použít celostátní dumpingové rozpětí, a nemusela vypočítat individuální dumpingová rozpětí pro každého amerického výrobce zařazeného do vzorku v rámci sporného nařízení.

16. K tomu, aby učinil tento závěr, Tribunál zaprvé uvedl, že unijní normotvůrce měl v úmyslu prostřednictvím čl. 9 odst. 5 základního nařízení provést zvláštní závazek přijatý v rámci WTO, který je nyní obsažen v člancích 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO, a čl. 9 odst. 5 základního nařízení by tedy měl být vykládán v souladu s uvedenými články (viz body 129 až 139 napadeného rozsudku).

17. Zadruhé měl Tribunál za to, že jelikož Komise ponechala společnost Marquis Energy ve vzorku amerických výrobců a vývozců, uznala, že uvedená společnost je „dodavatelem“ výrobku, který je předmětem dumpingu, takže Rada byla na základě čl. 9 odst. 5 základního nařízení v zásadě povinna vypočítat individuální dumpingové rozpětí a individuální dumpingové clo (viz body 140 až 168 napadeného rozsudku).

18. Konečně zatřetí měl Tribunál za to, že ačkoliv existuje na základě čl. 9 odst. 5 základního nařízení výjimka z individuálního výpočtu částky uloženého cla, pokud je takový výpočet „neproveditelný“, která opravňuje ke stanovení cla toliko pro dodavatelskou zemi, tedy k uložení antidumpingového cla na celostátní úrovni, je pojem „není-li to proveditelné“ třeba vykládat v souladu s obdobným výrazem v člancích 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO (v tomto smyslu viz bod 188 napadeného rozsudku). Tribunál přitom ve světle posledně uvedených ustanovení rozhodl, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení neumožňuje žádnou výjimku z povinnosti uložit výrobcí zařazenému do vzorku, který spolupracoval v rámci šetření, individuální antidumpingové clo, v případě, že orgány mají za to, že nemohou u tohoto výrobce stanovit individuální vývozní cenu (viz bod 188 poslední věta napadeného rozsudku). Tribunál na základě toho učinil závěr, že s ohledem na vysvětlení poskytnutá orgány měla Rada nesprávně za to, že uložení individuálních antidumpingových cel členům vzorku amerických výrobců „není proveditelné“ ve smyslu čl. 9 odst. 5 základního nařízení (bod 197 napadeného rozsudku), aniž skutečnost, že se orgány domnívají, že je obtížné určit sled individuálních prodejů nebo porovnat obvyklé hodnoty s odpovídajícími vývozními cenami, mohla dostatečně odůvodnit použití této výjimky (v tomto smyslu viz body 198 až 200 napadeného rozsudku). Tribunál tedy zrušil sporné nařízení z důvodu porušení čl. 9 odst. 5 základního nařízení v rozsahu, v němž se týká společnosti Marquis Energy.

III. Návrhová žádání účastnic řízení

19. Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- zamítl žalobu podanou v prvním stupni společností Marquis Energy.
- uložil společnosti Marquis Energy náhradu nákladů celého řízení.

20. Rada podpůrně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- vrátil věc Tribunálu;
- určil, že o náhradě nákladů celého řízení bude rozhodnuto později.

21. Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- prohlásil žalobu v prvním stupni za nepřijatelnou;
- uložil společnosti Marquis Energy náhradu nákladů řízení před Tribunálem a Soudním dvorem.

22. Komise podpůrně navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- zamítl druhou část prvního důvodu vzneseného společností Marquis Energy v prvním stupni a ve zbývajících částech vrátil Tribunálu;
- určil, že o náhradě nákladů obou řízení bude rozhodnuto později.

23. Marquis Energy navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu;
- uložil Radě náhradu nákladů celého řízení.

IV. Analýza

24. Na podporu svého kasačního opravného prostředku Rada, podporovaná Komisí, uplatňuje tři důvody. První důvod kasačního opravného prostředku se týká přípustnosti žaloby v prvním stupni a vychází z nesprávného výkladu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jakož i z porušení povinnosti odůvodnit napadený rozsudek. Ostatní dva důvody se týkají meritorních posouzení provedených Tribunálem, a oba vycházejí z nesprávného výkladu a použití čl. 9 odst. 5 základního nařízení. Jak jsem uvedl ve svých úvodních poznámkách, omezím se na první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku Rady, neboť mám za to, že je třeba mu vyhovět, a v důsledku toho napadený rozsudek zrušit.

25. Než se však budu zabývat kasačním opravným prostředkem Rady, je třeba odpovědět na argumentaci vznesenou Komisí v její duplice, podle které je kasační odpověď předložená společností Marquis Energy nepřijatelná.

A. K přípustnosti kasační odpovědi společnosti Marquis Energy

1. Argumentace Komise

26. Komise tvrdí, že kasační odpověď předložená společností Marquis Energy byla podepsána elektronicky osobou, u které nebylo doloženo postavení advokáta, ani její zmocnění. Tyto okolnosti, nebyly-li napraveny, by tedy měly vést k prohlášení kasační odpovědi za nepřipustnou.

2. Posouzení

27. Argumentaci Komise je dle mého názoru třeba odmítnout jako skutkově nepodloženou.

28. Připomínám, že podle čl. 119 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, použitelného na kasační odpověď v rámci kasačního opravného prostředku na základě čl. 173 odst. 2 tohoto jednacího řádu, uloží advokáti v soudní kanceláři úřední doklad vystavený účastníkem řízení, kterého zastupují, nebo jím udělenou procesní plnou moc.

29. Kromě toho z čl. 44 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že advokáti mohou požívat výsad, imunit a výhod uvedených v článku 43 uvedeného řádu jen tehdy, prokážou-li své postavení procesní plnou mocí udělenou účastníkem řízení, kterého zastupují, je-li tímto účastníkem právnická osoba soukromého práva.

30. Z toho vyplývá, že advokát musí mít k tomu, aby mohl zastupovat právnickou osobu soukromého práva před Soudním dvorem v rámci kasačního opravného prostředku, úřední doklad nebo procesní plnou moc udělenou touto právnickou osobou.

31. V projednávaném případě bez ohledu na postavení osoby, která podala elektronicky kanceláři Soudního dvora kasační odpověď společnosti Marquis Energy prostřednictvím účtu, který jí umožňuje přístup k počítačové aplikaci „e-Curia“⁷, je třeba uvést, že originál této kasační odpovědi podepsal Vander Schueren, jehož postavení advokáta ani procesní plná moc nebyly Komisi rozporovány.

32. V důsledku toho není výhrada Komise skutkově podložená. Kasační odpověď předložená společností Marquis Energy je tudíž zcela přípustná.

B. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku, vycházejícímu z porušení čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU a z porušení povinnosti uvést odůvodnění

33. Tento důvod kasačního opravného prostředku se v podstatě dělí na dvě části. V první části Rada tvrdí, že když Tribunál dospěl k závěru, že je společnost Marquis Energy sporným nařízením *bezprostředně* dotčena, nesprávně vyložil tuto podmínku stanovenou v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Ve druhé části Rada Tribunálu vytýká, že nesprávně vyložil podmínku *osobního* dotčení stanovenou v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, aniž vysvětlil a prokázal vlastnosti, které společnost Marquis Energy odlišují od ostatních amerických výrobců bioethanolu.

34. Jak jsem již uvedl, mám za to, že první části uplatněné Radou by mělo být vyhověno, což s ohledem na kumulativní povahu obou podmínek přípustnosti stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU činí přezkum druhé části nadbytečným.

7 – Na základě zejména rozhodnutí Soudního dvora ze dne 13. září 2011 o podávání a doručování procesních písemností prostřednictvím aplikace e-Curia (Úř. věst. 2011, C 289, s. 7).

1. *Shrnutí argumentů účastnic řízení týkajících se první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku a vycházejících z nesprávného právního posouzení, pokud jde o závěr, že společnost Marquis Energy je sporným nařízením bezprostředně dotčena*

35. Rada podporovaná Komisí tvrdí, že Tribunál nedodržel podmínku týkající se bezprostředního dotčení stanovenou v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, jak jej vykládá Soudní dvůr, když neshledal to, že sporné nařízení má bezprostřední dopad na právní postavení společnosti Marquis Energy, ale nanejvýš prokázal nepřímý dopad na hospodářskou situaci této společnosti, která nevyváží své výrobky na unijní trh. Podle těchto orgánů přitom již Soudní dvůr zamítl v rozsudku ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise (C-456/13 P, EU:C:2015:284), tezi, podle které ke splnění podmínky bezprostředního dotčení stačí prokázat, že sporné opatření má dopad čistě hospodářské povahy nebo způsobuje konkurenční znevýhodnění. V projednávaném případě nesprávné právní posouzení, kterého se dopustil Tribunál, vyplývá zejména z bodů 72, 73, 76, 78 a 79 napadeného rozsudku. Komise dodává, že při použití judikatury týkající se podmínky bezprostředního dotčení měl Tribunál v bodech 56 až 67 napadeného rozsudku neprávem za to, že k prokázání takového dotčení postačuje, aby společnost Marquis Energy vyráběla výrobek, který v případě jeho vývozu třetí osobou do Unie podléhal antidumpingovému clu. Takový přístup zaměňuje bezprostřední s nepřímým a právní s hospodářským. Komise se domnívá, že snaha společnosti Marquis Energy zkreslit ve svých písemnostech před Soudním dvorem skutkový obsah napadeného rozsudku na tomto rozboru nic nemění.

36. Marquis Energy odpovídá zaprvé, že Rada žádá Soudní dvůr, aby znovu posoudil skutková zjištění Tribunálu, což nespadá do pravomoci soudu rozhodujícího o kasačním opravném prostředku. Tyto výtky, které se týkají posouzení skutkového stavu Tribunálem v bodech 66 a 76 napadeného rozsudku, jsou tedy údajně nepřijatelné. Zadruhé je Marquis Energy toho názoru, že skutečnost, že velké množství bioethanolu, které vyrobila, bylo vyvezeno do Unie, a že byla ve sporném nařízení označena za výrobce/vývozce, stačí k tomu, aby Tribunál určil, že je uvedeným nařízením bezprostředně dotčena. Tribunál správně konstatoval, že společnost Marquis Energy byla americkým výrobcem bioethanolu vyvážejícím své výrobky do Unie, a že jelikož tyto výrobky zatížila antidumpingová cla, bylo ovlivněno právní postavení této společnosti. V každém případě vzhledem k tomu, že výrobci zařazení do vzorku věděli, že jejich prodeje byly určeny do Unie, a měly tedy vývozní cenu, není neexistence přímého prodeje relevantní. Podle společnosti Marquis Energy by bylo dotčení stejně bezprostřední v situaci potenciálního vývozce dotčeného výrobku do Unie. Kromě toho judikatura Soudního dvora citovaná orgány na podporu jejich úvah není relevantní, protože se netýká kritéria bezprostředního dotčení nebo se týká nesrovnatelných skutkových situací.

2. Posouzení

37. Jak Tribunál správně připomněl v bodě 44 napadeného rozsudku, který je v projednávaném případě ostatně nesporný, pojem „bezprostřední dotčení“ stanovený v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU vyžaduje splnění dvou kumulativních kritérií. Zaprvé musí mít sporný akt *bezprostřední dopad na právní postavení* osoby, která se domáhá jeho zrušení. Zadruhé uvedený akt nesmí ponechávat žádnou volnost uvážení adresátům tohoto opatření pověřeným jeho provedením, jeho provedení musí být čistě automatické povahy a vyplývat výlučně z unijní právní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy⁸.

38. V projednávaném případě je Radou a Komisí napadenému rozsudku vytýkáno pouze uplatnění prvního kritéria, tj. kritéria bezprostředních účinků sporného nařízení na právní postavení společnosti Marquis Energy.

⁸ – V tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 13. října 2011, Deutsche Post a Německo v. Komise (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 66) a usnesení ze dne 10. března 2016, společnost SolarWorld v. Komise (C-142/15 P, nezveřejněné, EU:C:2016:163, bod 22 a citovaná judikatura).

39. V této souvislosti je třeba nejprve zamítnout tvrzení společnosti Marquis Energy, podle nichž první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku Rady směřuje k novému projednání skutkových zjištění a posouzení Tribunálu před Soudním dvorem.

40. Jak dále vysvětlím, Rada dle mého názoru zcela správně chápe skutkové předpoklady, na kterých Tribunál založil svůj právní závěr, podle kterého je Marquis Energy sporným nařízením bezprostředně dotčena, a který orgány zpochybňují. Právě naopak, spíše Marquis Energy se na různých místech svých písemností snaží zkreslit skutková zjištění a posouzení provedená Tribunálem v napadeném rozsudku.

41. Vysvětlím to.

42. Strany sporu před Tribunálem dlouze diskutovaly o otázce, zda pět amerických výrobců bioethanolu zařazených do vzorku v průběhu šetření, včetně společnosti Marquis Energy, vyváželo své výrobky bioethanolu do Unie, nebo zda byly naopak tyto vývozy prováděny nezávislými obchodníky/výrobci směsí.

43. Jak Tribunál připomněl v bodě 57 napadeného rozsudku, sporné nařízení upřesňuje, že vzhledem k tomu, že žádný z pěti výrobců zařazených do vzorku sám nevyvážel bioethanol na unijní trh, byl tento výrobek prodáván na domácím (americkém) trhu nezávislým obchodníkům/výrobci směsí, kteří jej poté smíchali s benzínem a znovu prodávali, jak na domácím trhu, tak na vývoz, zejména do Unie.

44. V návaznosti na různá zjištění učiněná Tribunálem v bodech 58 až 65 napadeného rozsudku, která nejsou v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku zpochybněna, Tribunál dospěl v bodě 66 uvedeného rozsudku k závěru, že „bylo dostatečně prokázáno, že velmi vysoké objemy bioethanolu, které byly pořízeny během období šetření osmi obchodníky/výrobci směsí u pěti amerických výrobců bioethanolu zařazených do vzorku, včetně [společnosti Marquis Energy], byly z velké části vyváženy do Unie.[...]“.

45. Tribunál tím, že použil neosobní a nepřímou formu, která se již ostatně nachází v bodě 60 napadeného rozsudku („[...] významné množství bioethanolu od [společnosti Marquis Energy] bylo během období šetření pravidelně vyváženo do Unie“), neměl za to, byť jen implicitně, a na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Marquis Energy před Soudním dvorem, že tato společnost sama vyvážela své výrobky do Unie.

46. Z bodu 66 napadeného rozsudku totiž nutně vyplývá, že Tribunál uznal, že bioethanol vyráběný společností Marquis Energy byl „kupován“ vyšetřovanými nezávislými obchodníky/výrobci směsí, kteří jej poté z velké části vyváželi do Unie. Jak uvádí Komise, Tribunál tedy pouze konstatoval, že bioethanol vyrobený společností Marquis Energy byl dodáván na unijní trh Unie nepřímou, tj. prostřednictvím nezávislých obchodníků/výrobců směsí, jakmile jej posledně uvedení smíchali s benzínem.

47. Z napadeného rozsudku nikde nevyplývá, že by Tribunál americkým výrobcům bioethanolu přiznal postavení vývozce. Nepřiznání takového postavení výslovně vyplývá z bodu 72 napadeného rozsudku, podle kterého Tribunál dospěl k závěru, že i když výrobce „není vývozcem uvedených výrobků,“ může být „podstatně dotčen“ uložením antidumpingových cel na výrobky dovážené do Unie. Toto zjištění je dále potvrzeno bodem 73 uvedeného rozsudku, podle kterého Marquis Energy „vyráběla bioethanol v jeho čisté podobě během období šetření a právě její výrobky míchali obchodníci/výrobci směsí s benzínem a vyváželi do Unie“.

48. Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Marquis Energy, nevyzývají Rada ani Komise Soudní dvůr k novému posouzení skutkového stavu. Tyto orgány naopak vycházejí ze správného chápání příslušných bodů napadeného rozsudku.

49. Výtky Rady, stejně jako Komise se omezují na zpochybnění právního závěru Tribunálu, podle kterého uložení antidumpingových cel stanovené sporným nařízením v podstatě mělo bezprostřední účinky na *právní postavení* společnosti Marquis Energy z důvodu jejího postavení amerického výrobce bioethanolu zařazeného do vzorku, jehož část výrobků byla vyvážena do Unie.

50. Mám za to, že tyto výtky jsou opodstatněné, neboť důvody uváděné Tribunálem pro učinění závěru, že sporné nařízení má bezprostřední účinky na právní postavení společnosti Marquis Energy, jsou dle mého názoru nedostatečné a chybné.

51. Připomínám především, že Tribunál v bodě 67 napadeného rozsudku dovedl z úvah obsažených v bodech 60 až 66 uvedeného rozsudku, že Marquis Energy byla ve smyslu zejména judikatury uvedené v bodě 44 uvedeného rozsudku bezprostředně dotčena, přičemž v bodech 69 až 79 téhož rozsudku postupně zamítl námitky proti tomuto závěru vznesené Komisí a Radou.

52. Body 60 až 65 napadeného rozsudku se omezují na úvahy týkající se určení, množství a vlastnosti produkce bioethanolu amerických výrobců zařazených do vzorku, včetně společnosti Marquis Energy. Jak již bylo uvedeno v bodě 66 napadeného rozsudku, Tribunál z těchto úvah dovedl, že bylo dostatečně prokázáno, že značné množství bioethanolu, které nezávislí obchodníci/výrobci směsí kupovali od výrobců zařazených do vzorku, bylo z velké části vyváženo do Unie.

53. Ačkoliv nejsou taková hospodářská posouzení nesprávná a v každém případě nejsou zpochybněna Radou, jsou nicméně nedostatečná k prokázání toho, jak se Tribunál v podstatě domníval v bodě 67 napadeného rozsudku, že antidumpingová cla uložena sporným nařízením *bezprostředně ovlivňují právní postavení* společnosti Marquis Energy.

54. Konstatování, že před zavedením antidumpingových cel byl bioethanol vyráběný výrobci zařazenými do vzorku, včetně společností Marquis Energy, uváděn na unijní trh prostřednictvím nezávislých obchodníků/výrobců směsí po jeho smíchání s benzinem, ještě neznamená, že bylo prokázáno, že právní situace společnosti Marquis Energy byla zavedením uvedených cel dotčena.

55. Jinak by taková úvaha znamenala, že každý výrobce ze třetí země, jehož výrobky by se nacházely na unijním trhu, by byl uložením antidumpingových cel na tyto výrobky bezprostředně dotčen ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, jak je vykládán Soudním dvorem.

56. Je však třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora mají nařízení zavádějící antidumpingové clo ze své povahy a na základě své působnosti normativní povahu, neboť se vztahují na hospodářské subjekty obecně, a ustanovení těchto nařízení se tedy mohou bezprostředně (a osobně) dotýkat těch *výrobců a vývozců* dotčeného výrobku, kterým jsou *přičítány dumpingové praktiky na základě údajů týkajících se jejich obchodní činnosti*, pouze z důvodu určitých zvláštních okolností⁹.

57. Pouhá okolnost, že se výrobek nachází na unijním trhu, byť ve značném množství, nestačí k závěru, že jakmile je tento výrobek zatížen antidumpingovým clem, právní postavení jeho výrobce je tímto clem bezprostředně dotčeno.

58. Pokud by tomu tak bylo, normativní povaha antidumpingových nařízení by ztratila jakékoliv opodstatnění. Jinými slovy, každý výrobce výrobku podléhajícího antidumpingovému clu by byl automaticky z důvodu svého objektivního postavení výrobce tohoto výrobku považován za osobu, která je nařízením zavádějícím uvedené clo bezprostředně dotčena.

9 – V tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 14. března 1990, Gestetner Holdings v. Rada a Komise (C-156/87, EU:C:1990:116, bod 17), a ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 19 a citovaná judikatura).

59. Skutečnost, že se tento výrobce podílel na šetření a byl zahrnut do vzorku použitého v rámci řízení, které vedlo k přijetí sporného nařízení, na tomto posouzení nic nemění. Zahrnutí podniku do reprezentativního vzorku v rámci šetření vedeného Komisí může nanejvýš představovat indicii osobního dotčení hospodářského subjektu¹⁰. Neznamená to, že právní postavení tohoto výrobce je uložení konečných antidumpingových cel na základě tohoto šetření bezprostředně dotčeno.

60. Závěr, ke kterému předčasně dospěl Tribunál v bodě 67 napadeného rozsudku se mi jeví tím spíše kritizovatelný, že Tribunál zároveň nikdy nezpochybnil konstatování obsažené ve sporném nařízení a připomenuté v bodě 57 napadeného rozsudku, podle něhož dotčení výrobci prodávají své výrobky na domácím (americkém) trhu nezávislým obchodníkům/výrobcům směsí, aby je posledně uvedení mohli dále prodávat, jak na americkém domácím trhu, tak na vývoz, a konstatování připomenuté v bodě 65 napadeného rozsudku, podle kterého nebylo možné srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, která podporují tezi orgánů, podle které společnost Marquis Energy prodávala své výrobky *na americkém domácím trhu* uvedeným nezávislým obchodníkům/výrobcům směsí a neměla žádný vliv na místo určení, ani na stanovení cen vyvážených výrobků.

61. Ani posouzení učiněná v bodech 70 až 74 a 76 až 79 napadeného rozsudku ve formě odmítnutí argumentů uvedených Radou a Komisí ohledně závěru Tribunálu v bodě 67 uvedeného rozsudku, nejsou přesvědčivá.

62. Zaprvé úvahy Tribunálu uvedené v bodech 70 až 72 napadeného rozsudku, podle nichž bezprostřední dotčení hospodářského subjektu nařízením ukládajícím antidumpingová cla v podstatě nezávisí na jeho postavení výrobce nebo vývozce, neboť výrobce, který není vývozcem vyvážených výrobků zatížených antidumpingovým clem, může být uložení takového cla na dotčený výrobek „podstatně dotčen“, neodpovídají v konečném důsledku na otázku bezprostředního dotčení právního postavení společnosti Marquis Energy v důsledku uložení antidumpingových cel sporným nařízením.

63. Jsem sice ochoten připustit, že samotné postavení hospodářského subjektu jako výrobce, nestačí k tomu, aby bylo *ipso iure* vyloučeno splnění podmínky týkající se bezprostředního dotčení tohoto subjektu ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

64. Tribunál však nevysvětlil, proč právní postavení výrobce ve třetí zemi, který prodává své výrobky pouze na domácím trhu své země jiným hospodářským subjektům, které uvedený výrobek po jeho smísení s jinou látkou samy dále prodávají buď na uvedeném domácím trhu, nebo na vývoz, může být bezprostředně změněno zavedením antidumpingových cel na tento výrobek, použitelných na unijním trhu. V tomto ohledu skutečnost, že Tribunál v bodě 72 napadeného rozsudku použil výraz „podstatně dotčen“, který se vztahuje k podmínce osobního dotčení, a nikoli k podmínce bezprostředního dotčení, patrně svědčí nejen o terminologické nepřesnosti, ale v zásadnější rovině i o neprovedení skutečného přezkumu dopadu uložení antidumpingových cel na právní postavení amerických výrobců bioethanolu zařazených do vzorku, který by se vztahoval k podmínce bezprostředního dotčení stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, jakož i argumentu orgánů, podle kterého sporné nařízení vyvolalo pouze nepřímý hospodářský dopad na postavení těchto výrobců, včetně společnosti Marquis Energy.

65. Totéž platí pro posouzení Tribunálu obsažené v bodech 76 až 78 napadeného rozsudku.

66. Zaprvé v bodě 76 uvedeného rozsudku, jež by zde měl být citován v plném rozsahu, Tribunál uvádí, že „[...] i v případě, že obchodníci/výrobci směsí hradí antidumpingové clo a je prokázáno, že obchodní řetězec s bioethanolem je přerušeno, takže posledně uvedení nemohou přenést antidumpingové clo na výrobce, je nicméně třeba připomenout, že uložení antidumpingového cla mění právní podmínky, za kterých bude bioethanol vyrobený výrobci zařazenými do vzorku uváděn na

10 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2002, BSC Footwear Supplies a další v. Rada (T-598/97, EU:T:2002:52, bod 61) a usnesení ze dne 7. března 2014, FESI v. Rada (T-134/10, nezveřejněné, EU:T:2014:143, bod 58).

unijní trh. Právní postavení dotyčných výrobců na unijním trhu bude tedy každopádně bezprostředně a podstatně dotčeno“. Dále v bodě 77 napadeného rozsudku Tribunál rovněž odmítl argument Komise týkající se pouze nepřímého dopadu uložení antidumpingových cel na postavení společnosti Marquis Energy, když uvedl, že Komise nesprávně „zpochybňuje skutečnost, že jiný podnik z obchodního řetězce, než poslední vývozce, u něhož byl shledán dumping, může zpochybnit antidumpingové clo [...]“.

67. V těchto bodech napadeného rozsudku spatřuji dvě nesprávná právní posouzení.

68. Na prvním místě Tribunál opomíná vysvětlit, jakým způsobem může být právní postavení výrobce ve třetí zemi, jako je společnost Marquis Energy, který prodává svůj výrobek pouze na *domácím trhu* své země nezávislým hospodářským subjektům, u nichž byl shledán dumping, bezprostředně dotčeno uložení antidumpingových cel na výrobek vyvážený těmito nezávislými subjekty, i přesto, že tyto subjekty nemohou na uvedeného výrobce antidumpingová cla přenést.

69. Jinými slovy, pokud v případě, který Tribunál zkoumal v bodech 76 a 77 napadeného rozsudku, nezávislí obchodníci/výrobci směsí uskutečňují dumping a hradí v plné výši antidumpingová cla uložená sporným nařízením na unijním trhu, obtížně chápu, jak by mohlo být právní postavení výrobců dotčeného výrobku, kteří tento výrobek prodávají výhradně na americkém domácím trhu, bezprostředně dotčeno výběrem těchto cel.

70. V takovém případě je sice možné, jak tvrdí Komise, že uložení antidumpingových cel bude mít dopad na objem prodeje uskutečněných výrobcí bioethanolu na americkém domácím trhu nezávislým obchodníkům/výrobcům směsí, jelikož posledně uvedení mohou snížit objem svých nákupů určených na vývoz do Unie, aniž by byly schopni kompenzovat tento pokles zvýšením svých dodávek na americký domácí trh nebo na jiné vývozní trhy, než je Unie. Nicméně tyto důsledky jsou hospodářské povahy, a tudíž dle mého názoru nestačí k prokázání, že uložení antidumpingových cel bezprostředně mění právní postavení dotyčných výrobců na unijním trhu. V takovém případě totiž na rozdíl od toho, co uvedl Tribunál v bodě 76 druhé větě napadeného rozsudku, nemají američtí výrobci bioethanolu „právní pozici“ na unijním trhu.

71. Na druhém místě se jeví, že Tribunál přinejmenším implicitně přikládá význam skutečnosti, že dotyční výrobci se účastnili šetření vedeného Komisí. Přitom, jak jsem již uvedl v bodě 64 tohoto stanoviska, taková účast může mít nanejvýš význam v rámci ověření splnění podmínky osobního dotčení hospodářského subjektu, nikoli však při zkoumání podmínky bezprostředního dotčení ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

72. Zadruhé ani posouzení provedená Tribunálem v bodě 78 napadeného rozsudku nevedou k vyvrácení výše uvedeného a k nutnosti konstatovat, že Tribunál právem dospěl k závěru, že společnost Marquis Energy je sporným nařízením bezprostředně dotčena.

73. Na jedné straně je podle mého názoru nesprávný názor, že „struktura smluvních ujednání mezi hospodářskými subjekty v rámci obchodního řetězce bioethanolu nemá žádný dopad na otázku, zda je výrobce bioethanolu bezprostředně dotčen [sporným] nařízením“, a že tvrdit opak „by znamenalo mít za to, že pouze výrobce, který prodává svůj výrobek dovozci v Unii přímo, může být bezprostředně dotčen [...], což ze základního nařízení nikterak nevyplývá“.

74. Z judikatury Soudního dvora, ostatně správně citované Tribunálem v bodech 47 a 48 napadeného rozsudku, totiž vyplývá, že v situacích, v nichž Soudní dvůr dospěl k přípustnosti žalob podaných hospodářskými subjekty proti nařízením o uložení antidumpingového cla, byly zohledněny zvláštnosti obchodních vztahů s jinými hospodářskými subjekty, zejména pro účely tvorby vývozní ceny do Unie.

75. Nevidím tedy důvod, proč by této logice neměly podléhat zvláštní rysy struktury smluvních ujednání mezi americkými výrobci bioethanolu a nezávislémi obchodníky/výrobci směsí, i když by toto zohlednění vedlo k vyloučení bezprostředního dotčení těchto výrobců.

76. Navíc nemohu souhlasit s tvrzením, že by tento závěr znamenal připustit bezprostřední dotčení pouze výrobce, který své výrobky prodává na unijní trh přímo. Jiné situace totiž mohou vzniknout právě v závislosti na obchodních ujednáních, jako je prodej zprostředkovatelům/vývozcům, kteří jsou s daným výrobcem ve spojení. V každém případě skutečnost, jak uvedl Tribunál, že základní nařízení tuto otázku neupravuje, je irelevantní, jelikož podmínky přípustnosti žaloby na neplatnost, o jakou se jedná v projednávané věci, jsou upraveny v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

77. Na druhé straně na rozdíl od toho, co uvedl Tribunál v poslední větě bodu 78 napadeného rozsudku, přístup orgánů, s nímž souhlasím, nemá za „následek omezení právní ochrany výrobců výrobků podléhajících antidumpingovým clům v závislosti pouze na obchodní struktuře vývozu“.

78. Tento přístup je založen, jak jsem již uvedl výše, na přezkumu podmínek týkajících se bezprostředního dotčení těchto výrobců, které jsou upraveny v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

79. Navíc pokud by bylo shledáno, jak navrhuji, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když uznal bezprostřední dotčení společnosti Marquis Energy sporným nařízením, neznamená to, že je tento výrobce zbaven právní ochrany.

80. Hospodářskému subjektu, u něhož je bez jakékoli pochybnosti zjištěno, že není nařízením o uložení antidumpingových cel bezprostředně a osobně dotčen, totiž nelze bránit, včetně dle mého názoru postupu v rámci jeho vedlejšího účastenství, aby namítal neplatnost takového nařízení u soudu členského státu, kterému byl předložen spor týkající se antidumpingových cel, která mají být odvedena příslušným celním nebo daňovým orgánům¹¹.

81. Dle mého názoru se tedy Tribunál v napadeném rozsudku dopustil několika nesprávných právních posouzení, když dospěl k závěru, že společnost Marquis Energy je sporným nařízením bezprostředně dotčena.

82. V důsledku toho navrhuji, aby Soudní dvůr vyhověl první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Rady a napadený rozsudek zrušil.

83. Pouze podpůrně by tedy bylo třeba zkoumat meritorní důvody uplatněné Radou za podpory Komise, které vycházejí z nesprávného výkladu a použití čl. 9 odst. 5 základního nařízení.

84. Vzhledem k tomu, že jsou tyto důvody shodné s důvody uplatněnými Radou ve věci C-465/16 P, jak jsem uvedl ve svých úvodních poznámkách, dovoluji si odkázat na příslušné úvahy uvedené podpůrně v mém stanovisku předneseném v uvedené věci v tento den.

11 – V tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 17. března 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, body 23 až 32 a citovaná judikatura). Připomínám v této souvislosti, že pouze Soudní dvůr má pravomoc určit, že unijní akt je neplatný, a má-li vnitrostátní soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravným prostředkem podle vnitrostátního práva, za to, že jeden nebo více důvodů neplatnosti unijního aktu, které před ním byly uvedeny, jsou opodstatněné, musí přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti: v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 10. ledna 2006, IATA a ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, body 27 až 32) a ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise (C-456/13 P, EU:C:2015:284, body 44 až 48).

V. K žalobě před Tribunálem

85. Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě zrušení rozhodnutí Tribunálu vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Tribunálu k rozhodnutí.

86. Mám za to, že Soudní dvůr je schopen rozhodnout o přípustnosti žaloby v prvním stupni, zpochybněné Radou. V tomto ohledu stačí podle mého názoru konstatovat, že žaloba společnosti Marquis Energy je nepřipustná, jelikož tento hospodářský subjekt neprokázal, že je antidumpingovými cly uloženými sporným nařízením bezprostředně dotčen ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

VI. K nákladům řízení

87. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, je-li kasační prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení. Článek 138 téhož jednacího řádu, který se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, ve svém odstavci 1 stanoví, že se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle čl. 140 odst. 1 uvedeného jednacího řádu orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení a podle odstavce 3 tohoto ustanovení může Soudní dvůr rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v předchozích odstavcích.

88. Vzhledem k tomu, že první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku Rady musí být podle mého názoru vyhověno a žaloba v prvním stupni musí být zamítnuta a že Rada požadovala náhradu nákladů řízení, navrhuji uložit společnosti Marquis Energy náhradu nákladů řízení vynaložených Radou jak v řízení v prvním stupni, tak v řízení o kasačním opravném prostředku.

89. Vedle toho navrhuji, aby Komise nesla vlastní náklady řízení vynaložené jak v řízení v prvním stupni, tak v tomto řízení.

VII. Závěry

90. S přihlédnutím k výše uvedeným úvahám navrhuji Soudnímu dvoru, aby rozhodl následovně:

- „1) Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 9. června 2016, Marquis Energy v. Rada (T-277/13, nezveřejněný, EU:T:2016:343) se zrušuje.
- 2) Žaloba v prvním stupni se odmítá jako nepřipustná.
- 3) Marquis Energy ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.
- 4) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení v obou stupních.“